

DEAN KOONTZ

AŽ ZA HROB

CHLAPEC SCHOPNÝ ZACHRÁNIT SVĚT. MUŽ ODHODLANÝ JEJ ZNIČIT.

AŽ ZA HROB

Copyright © 2020 by The Koontz Living Trust

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Lipšanský, 2022

Cover © Zhivko P. Petrov, 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-3038-4 (pdf)

**DEAN
KOONTZ
AŽ ZA HROB**

F&B&S

*Věnováno Joeovi McNeelymu.
K jeho mnoha přednostem patří
schopnost smát se sám sobě –
spolu s námi ostatními.
S ním je svět lepší.*

Veškeré vědění, souhrn všech otázek a odpovědí, najdeme v psovi.

– *Franz Kafka*

Na této náhodné planetě jsme sami, naprosto sami, a mezi všemi formami života, které nás obklopují, s námi žádná, kromě psa, neuzavřela spojení.

– *Maurice Maeterlinck*

Když zvednete hladového psa a zajistíte mu blahobyť, nekousne vás. To je hlavní rozdíl mezi psem a člověkem.

– *Mark Twain*

Pes je jediná věc na světě, která vás miluje víc než sebe.

– *Josh Billings*

TEMNĚJŠÍ NEŽ TEMNOTA SAMA

ÚTERÝ 16:00 – STŘEDA 17:00

Tři roky po té nehodě se těšila Megan Bookmanová dobrému srdci i myslí, ačkoliv ji občas trápila úzkost. Někdy ji přepadl pocit, že se čas krátí, že se pod ní každou chvílí může otevřít propadliště. Nešlo ani tak o intuici jako o důsledek toho, že ve třiceti ovdověla. Láska, která měla trvat věčně, i muž, s nímž měla společně zestárnout, o to vše byla bez varování připravena. Ten momentální pocit, že zvony už někde odbíjejí její poslední hodinu, pomine. Vždycky pominul.

Stála ve dveřích pokoje svého jediného dítěte a sledovala ho, jak sedí u počítače vybaveného celou řadou přídavných zařízení a zkoumá to, o co se právě intenzivně zajímá.

Woodrow Bookman, pro všechny Woody, za jedenáct let svého života nepromluvil ani slovo. Při narození a ještě několik let poté plakal, ale od svých čtyř let ani jednou. Zasmál se, i když jen zřídka, pokud mu někdo něco řekl nebo na něj udělal komický kukuč. Příčina jeho radosti ale tkvěla někde uvnitř a jeho matce byla záhadou. Lékaři mu diagnostikovali vzácnou formu autismu, i když ve skutečnosti nevěděli, co si s ním počít.

Naštěstí se u něho neprojevovalo problematické chování, jež se s autismem často pojí. Nehroutil se, neměl záchvaty vzteku, nebyl umíněný. Dokud se nacházel ve společnosti těch, které znal, nikdy neucukl před dotekem, fyzický kontakt ho nestresoval. Cizí lidi však shledával podezřelými a často mu naháněli strach. Pozorně naslouchal všemu, co mu kdo

říkal. Byl zkrátka poslušné dítě, přinejmenším stejně poslušné, jako kdysi bývala sama Megan.

Nechodil do školy, ale neměl ani domácí výuku. Woody byl dokonalý samouk. Číst se naučil jen několik měsíců po svých čtvrtých narozeninách a o tři roky později už četl na vysokoškolské úrovni.

Megan Woodyho milovala. Jak by ne? Vždyť byl počat z lásky. Srdce mu začalo bít v jejím nitru. A pokud šlo o ni, její tlouklo i po tolika letech synchronizovaně s tím jeho.

Kromě toho vypadal roztomile jako dítě v reklamě na sušenky a svým způsobem i láskyplně. Avšak ačkoliv se nechal objímat a líbat, podobné projevy citu nikdy nevracel. V těch nejneočekávanějších chvílích ale natáhl ruku a položil ji na její. Nebo se dotkl Meganiných černých vlasů a pak svých, jako by chtěl říct, že je má po ní.

Zřídka kdy navázal kontakt očima, ale když už se tak stalo, někdy se mu v nich zaleskly neprolité slzy. Aby si nemyslela, že je při těchto příležitostech smutný, vždycky jí věnoval úsměv, skoro až úšklebek. Zeptala se, jestli jsou jeho slzy šťastné, a on přikývl, že ano. Ale nedokázal – nebo nechtěl – vysvětlit, co ho činí šťastným.

Potíže s komunikací znamenaly, že nemohli sdílet své životy v takové míře, jakou si Megan přála, z čehož měla stálý smutek. Tenhle kluk jí tisíckrát zlomil srdce, ale svou sladkostí je také tisíckrát vyléčil.

Nikdy si nepřála, aby se choval normálně, protože potom by to byl jiný kluk. Milovala ho navzdory – a částečně *právě proto* – náročné cestě, kterou spolu podnikali.

Teď, jak ho sledovala ode dveří jeho pokoje, se zeptala: „Je všechno v pořádku, Woody? Jsi v pohodě?“

Ačkoliv se soustředěně věnoval počítači a seděl k ní zády, napřáhl pravou ruku nahoru a prstem ukázal na strop. Teprve nedávno zjistila, že to gesto je pozitivní a víceméně znamená: *Je mi jako v nebi, mami.*

„Tak dobře. Je osm hodin. V deset jdeš spát.“

Zvednutým ukazováčkem zatočil dokolečka a pak mu ruka klesla zpátky ke klávesnici.

2 |

Woody Bookman, jedenáct let, uložil dokument nazvaný *Synova pomsta: Věrně shromážděné důkazy o zruďném zlu*, na kterém pracoval už dlouho, vypnul počítač a šel si do koupelny svého pokoje vyčistit zuby elektrickým kartáčkem Sonicare. Obyčejný kartáček nesměl mít kvůli své posedlosti čištěním, kdy by si, ponechán o samotě, drhl usilovně zuby klidně dvacet minut. Časem by si tímto zlozvykem opotřeboval dásně a musel by na transplantaci. Věděl to, protože už ve svých deseti letech podstoupil operaci dutiny ústní, aby mu zachránili tři zuby na levé dolní straně.

V současné době pro takové zákroky používali paradontologové sterilizovanou, ozářenou tkáň z mrtvol. Woody už měl kolem tří zubů tkáň z dásní nějakého mrtvého chlápka a další nechtěl. Ne že by se kvůli tkáni z mrtvol stalo něco divného. Woody neprožíval záblesky vzpomínek na život dárce a neměl nutkání někoho sníst jako v seriálu *Živí mrtví*. Transplantace z něho neudělala zombie. To by mohlo napadnout jen hlupáka, který věří pseudovědeckým nesmyslům.

Woody se styděl za lidi, kteří věřili pseudovědeckým nesmyslům, a že jich bylo hodně. Styděl se i za lidi, kteří se rozčilují kvůli malichernostem, a za lidi, kteří nadávají jiným lidem, a za lidi, kteří jsou zlí na zvířata. Z mnoha důvodů se za spoustu lidí styděl.

Styděl se *za sebe*, za to, že je nebezpečný svým vlastním zubům. Sonicare měl dvouminutový časovač a k čištění neměl

štětiny, pouze odstraňoval plak zvukovými vlnami. Bez časovače by měl Woody v ústech hřbitov mrtvých tkání.

Také se styděl, když občas myslel na to, že by políbil nějakou dívku, což ho donedávna ani nenapadlo. Libání mu připadalo nechutné – fuj, vyměňovat si sliny. Něco s ním musí být špatně, když po tom touží. Styděl se také kvůli tomu – a opět to nikdy nepřestávalo –, že kdyby někdy nějakou dívku požádal o svolení, aby ji mohl políbit, nikdy by jí nemohl říct o svých mrtvých dásních, protože by se bál, že se pozvrací a uteče. Použil by poloviční lež, což považoval za ponižující, protože lhaní pokládá za hlavní zdroj veškerého lidského utrpení. Slovo *ponížení* se dalo definovat jako bolestný pocit pokoření, horší než trapné rozpaky.

Co si Woody pamatoval, styděl se za sebe i za ostatní lidi. Šlo o jeden z důvodů, proč nikdy nemluvil. Kdyby se odvážil promluvit, řekl by lidem, co udělali a že ho to uvedlo do rozpaků, a řekl by jim, co se mu na sobě samém zdá trapné, a byl by to dlouhý seznam. Měl v sobě binec. Opravdu ano. Lidé nechtěli slyšet o tom, jaký má v sobě zmatek nebo jaký nepořádek mají v sobě oni. Jenže kdyby to neřekl, použil by poloviční lež a pouhá myšlenka na lhaní ho tak ponižovala, až se mu dělalo nevolno. Raději mlčet, nic neříkat a možná vás lidé budou mít rádi. Když jim neřeknete, jaký v sobě máte trapný binec, možná si toho ani nevšimnou.

Jednou z nejtrapnějších věcí na lidech byla jejich nevšímavost.

Když si vyčistil zuby, lehl si do postele a zhasl lampičku na nočním stolku. Tmy se nebál. Neexistovali duchové, upíři, vlkodlaci ani nic podobného a šance, že by se do ložnice vplížil nějaký mrtvý chlap, aby si vzal zpátky svou dáseň, se rovnala nule.

Za jediné příšery se dali označit lidé. Ne všichni lidé. Jen někteří z nich. Třeba ti, kteří zabili jeho otce. Táta byl mrtvý už tři roky, ale za jeho vraždu do vězení nikoho nezavřeli. Všichni si stále mysleli, že jeho smrt byla nehoda. Woody ale věděl

svoje. Teď, když konečně dokončil knihu *Synova pomsta: Věrně shromážděné důkazy o zrůdném zlu*, budou odpovědné osoby postaveny před soud.

Woody byl velmi chytrý. Od sedmi let četl na vysokoškolské úrovni, což možná neznamenal mnoho vzhledem k tomu, že hodně absolventů vysokých škol bylo pravděpodobně úplně hloupých. Byl také zdatný hacker. Během posledních dvou let pronikl do přísně chráněných počítačových systémů a zavedl do nich rootkity, které mu umožnily proplouvat jejich sítěmi, aniž by se příslušné bezpečnostní oddělení dozvědělo, že hlubiny dat zkoumá tajná ryba. Jeho průzkum ho zavedl i na podivná místa na darkwebu.

Teď, při čekání na spánek, se Woody snažil myslet na něco příjemného. Ocitl se v rozpacích, když si představil, jak líbá dívku, kterou viděl na fotografii v časopise. Snažil se obrátit mysl k jinému tématu, ale nešlo to. Přemýšlel, jestli by jednoho dne, za pár let, mohl potkat dívku, která má rovněž transplantované dásně, takže by měli něco společného. Už dostal polibek na tvář a na čelo, i když ne na ústa, ale sám nikdy nikoho nepolíbil. Kdyby takovou dívku potkal, možná by šlo o pěkný začátek.

3 |

Dorothy páchla smrtí.

Bylo jí sedmdesát šest let. Krátce po rozednění odejde.

Tohle byla tvrdá pravda. Svět je možná krásné místo, jenže také plné tvrdých pravd.

V ložnici, kde Dorothy spala po většinu nocí svého dlouhého života, se o ni starala ošetřovatelka z hospicu Rosa Leonová.

Rosa voněla životem a šamponem s vůní jahod a tvrdými bonbony s mátou, které jí chutnaly.

V tomto pokoji se Dorothy a její zesnulý manžel Arthur milovali a počali jedno dítě, Jacka.

Arthur pracoval jako účetní. Zemřel, když mu bylo šedesát sedm.

Jack zahynul ve válce ve svých osmadvaceti letech. Jeho rodiče ho přežili o celá desetiletí.

Ztráta dítěte se pro Dorothy stala hlavní tragédií jejího života.

Byla však na Jacka hrdá. A rovněž dostatečně houževnatá, aby dál žila život, který měl smysl.

Kipp se s Jackem ani Arthurem nikdy neseťkal. Znal je jen proto, že o nich Dorothy často mluvila.

Rosa seděla v křesle, četla si brožovanou knihu a netušila, že Smrt je na cestě.

Dorothy v tu chvíli spala, pod sedativy a bez bolesti.

Když měla Dorothy vážné bolesti, Kipp trpěl. Žil s ní pouhé tři roky. Ale zoufale ji miloval.

Měl v povaze milovat nad rámec rozumu.

Potřeboval se zocelit dřív, než nastane okamžik jejího odchodu, připravit se na to, aby se s tou ztrátou vyrovnal.

Seběhl dolů a vyšel dveřmi na visitou zadní terasu, aby se nadýchal čerstvého vzduchu.

Dům stál asi šest metrů nad jezerem Tahoe. Na pláži jemně šplouchal nízký příliv a zvlněná hladina se mihotala ostrými odlesky srpkovitého měsíce.

Mírný vánek přinášel bohatou směsí vůní borovic, cedrů, kouře z krbu, lesních plodů, divokých hub, veverek, mývalů a mnohého dalšího.

Kipp si také uvědomoval podivné nepřetržité šumění. Začal ho vnímat teprve nedávno.

Nejdřív si myslel, že mu šumí v uších, protože věděl, že tím někteří lidé trpí, ale nebylo to tak.

V tom zvláštním, neutuchajícím šumu, který přicházel odněkud ze západu, téměř slyšel slova. Ze západu až severozápadu.

Až Dorothy zemře, bude to muset Kipp prozkoumat, najít zdroj toho zvuku. Ještěže má nějaký bezprostřední cíl.

Z terasy sestoupil na dvůr, chvíli se díval na hvězdy a přemýšlel.

Přestože byl nesmírně chytrý – a jen Dorothy věděla, jak moc –, neměl tušení, co to všechno znamená.

Vítej v klubu. Žádný z filozofů, mnohem moudřejších než ty, nikdy nedokázal vymyslet teorii, která by uspokojila všechny.

Dorothy se probudila krátce poté, co se vrátil do ložnice.

Když uviděla Rosu, jak si čte román, promluvila na ni slabým hlasem: „Rosie, drahá, měla bys Kippovi číst nahlas.“

Ošetřovatelka své pacientce pobaveně odpověděla: „Nemyslíte, že Dickens je poněkud nad jeho úroveň?“

„Ale vůbec ne, vůbec ne. Když jsem mu četla Nadějně vyhlídky, líbilo se mu to a Vánoční koledu zbožňoval.“

Kipp stál u postele, díval se na ni a vrtěl ocasem.

Dorothy poplácala matraci jako pozvání.

Kipp k ní vyskočil, uvelebil se vedle ní a opřel si sanici o její bok.

Jednu ruku mu položila na statnou hlavu a jemně ho hladila po svěšených uších, po zlaté srsti.

I když na prahu stála nenávistná Smrt, v Kippově srdci našla vedle smutku rovnocenný domov i sladká blaženost.

4 |

Dvouproudá asfaltka se jako černý had táhne měsíčním světlem zalitou pustinou Utahu. Široko daleko jsou vidět jen malé

shluky světél, podobné průzkumným sondám mimozemských korábů s nějakým zlým posláním, nic víc.

Při cestě z předměstí Provo na jih, tedy do stále opuštěnější krajiny, se Lee Shacket neodvažuje jet po mezistátní dálnici 15. Dokonce i méně frekventované státní silnice využívá, jen když to jinak nejde. Snaží se dostat co nejdále od toho, co se stalo ve Springville.

Spáchal tolik zla jako nikdo jiný v historii, ale udělal to s těmi nejlepšími úmysly. Věří, že na těchto úmyslech záleží více než na důsledcích jeho činů. Jak by mohlo lidstvo pokročit od jeskyní k orbitálním vesmírným stanicím, kdyby žádný muž ani žena nechtěli riskovat? Někteří usilují o poznání a snaží se řešit problémy za každou cenu. Jen díky těmto odvažným jedincům dosahuje lidstvo pokroku.

Ačkoliv nakonec by mohlo být vše v pořádku. Konečný výsledek projektu zatím není známý, jen to, že se v půlce pokazil. Každé vědecké úsilí je poznamenané neúspěchy. Neúspěch se nakonec může stát otcem úspěchu, pokud se člověk poučí z chyb, kterých se dopustil.

Prozatím však tento neúspěch považuje za absolutní.

Nejede ani svou Teslou S, ani svým Mercedesem SL 550, protože časem ho budou hledat úřady. Řídí plně naložený Dodge Demon krvavé barvy, který koupil za sto čtyřicet šest tisíc dolarů prostřednictvím společnosti s ručením omezeným se sídlem na Kajmanských ostrovech, s níž si jeho jméno nemůže spojit ani ten nejodhodlanější vyšetřovatel. Vozidlo má poznávací značku státu Montana. Pro ten nepravděpodobný případ, že by se orgánům činným v trestním řízení přece jen podařilo najít spojení mezi ním a vozem, odstranil z Dodge vestavěnou navigaci, aby se jeho poloha nedala zjistit pomocí satelitu.

V jednom ze dvou kufrů se nachází sto tisíc dolarů. K dalším třem stům tisícům dolarů ve stodolarových bankovkách se lze dostat odklopením dvou přítlačných západek na zadní

straně sedadla spolujezdce, čímž se odhalí tajná přihrádka. V podšívce Leeho černé kožené bundy volného, sportovního střihu je zašito šestatřicet vysoce kvalitních diamantů. Za každý z nich by od jakéhokoliv obchodníka s drahými kameny dostal půl milionu.

Tyto prostředky nejsou určené k tomu, aby z nich žil do konce života. Mají mu vystačit na několik měsíců, než opadne rozruch kolem fiaska ve Springville, umožnit mu zmizet ze Spojených států a nepřímou cestou přes pět zemí, během níž třikrát změni identitu, se bezpečně dostat do Kostariky. V Kostarice může obývat nemovitost, kterou vlastní jistý Ian Stonebridge, a na toto jméno má Lee shodou okolností vystavený platný švýcarský pas.

Lee Shacket je generálním ředitelem společnosti Refine, mnohamiliardové divize megalomanského konglomerátu. Jen málokterý generální ředitel obrovské společnosti bývá tak prozíravý, aby si dokázal představit natolik závažnou firemní krizi, že by vyžadovala přípravu nové identity a takového kapitálu v zahraničí, který by mu zajistil vysokou životní úroveň po zbytek života. Shacket je hrdý na to, že přestože je mnohem mladší než většina ostatních generálních ředitelů, počínal si moudře a rozvážně.

Je mu čtyřiatřicet, což není zase tak málo na člověka v jeho pozici – v tomto ekonomickém odvětví se pohybují technologičtí mágové, kteří se stali miliardáři ve dvaceti. Zodpovídá se Dorianu Purcellovi, předsedovi představenstva mateřské společnosti, který vydělal první miliardu v sedmadvaceti a nyní je mu třicet osm. Ale Shacket má cenu pouhých sto milionů.

Dorian chtěl, aby výzkum ve Springville pokračoval závratným tempem. Shacket mu vyhověl, protože kdyby se jim jejich hlavní projekt podařil, opce na akcie by z něho také udělaly miliardáře, i když pravděpodobně ne multimiliardáře, zatímco Dorianův padesátimiliardový majetek by se nejspíš zdvojnásobil.

Nespravedlnost této nerovnosti výdělků může za to, že Shacket ve spánku skřípe zuby a pak se často budí s bolavými čelistmi. Pouhý miliardář mezi vládci špičkových technologií nic neznamená. Navzdory svým hlasitým nárokům na společenskou rovnost patří mnozí z tohoto davu k nejtřídněji smýšlejícím elitním fanatikům, jaké kdy svět poznal. Lee Shacket jimi opovrhuje téměř natolik, nakolik chce být jedním z nich.

Pokud se bude muset po zbytek života skrývat s ubohými sto miliony, bude mít spoustu volného času. A veškerý ten čas věnuje sprádaní plánů na zničení Purcella, na nic jiného nebude mít náladu.

Lee Shacket od začátku věděl, že pokud se něco hodně zvrtné, bude to muset vzít na sebe. Dorian Purcell zůstane navždy nedotknutelný, ikona technologické revoluce. Přesto se Shacket teď, když přišel čas tuto cenu zaplatit, cítí podvedený, oklamáný, obelstěný.

Při jízdě časnou nocí ho zmáhá vztek, sebelítost a úzkost, ale také něco, co považuje za smutek, což je pro něho nová emoce. Devadesát dva zaměstnanců společnosti Refine tráví poslední hodiny svého života v přísně střeženém zařízení nedaleko Springville, jsou tam zamčení a je jim znemožněna komunikace s okolním světem. Je na ně našťvaný stejně jako na Doriana. Jeden z těch géniů – možná jich bylo víc – udělal něco neopatrného, co zpečetilo jejich osud a dostalo Leeo do této neudržitelné situace. Přesto jsou někteří z nich jeho přáteli, aspoň nakolik si ředitel může dovolit mít přátele mezi podřízenými. Proto mu jejich utrpení není lhostejné.

Při stavbě toho komplexu osobně dohlédl na to, aby se modul, v němž se nacházela jeho kancelář a kanceláře jeho nejbližšího personálu – pěti dalších lidí –, v případě krize hermeticky uzavřel devadesát vteřin *poté*, co byly hermeticky uzavřeny všechny laboratoře. Když se rozezněl alarm, ujistil své zaměstnance, že jsou v bezpečí, že mají zůstat na svých místech – a tiše odešel.

Neměl jinou možnost než jim lhát. Alarm neohlašoval blížíící se katastrofu, ale okamžitou. Jsou stejně kontaminováni jako výzkumníci v laboratořích. Shacket je také kontaminovaný, ale za podobných smrtelných okolností není schopen lhát sám sobě tak snadno, jako lhal jim.

Každopádně se vždycky chytře vyhýbal následkům svých chyb. Třeba mu štěstí vydrží i při posledním útěku.

Brzy se stane štvancem, potenciální kořistí nejen zákona, ale také Dorianovy nemilosrdné úklidové čety. Doufá, v duchu milosrdenství a smutku (jak si myslí), že všichni zaměstnanci Springville zahynou dříve, než proti němu kdokoliv bude moct svědčit.

5 |

Když Rosa Leonová sešla dolů, aby si udělala sendvič, zůstal Kipp s Dorothy sám.

Lampička vydávala slabé světlo a stíny vypadaly hladké jako stojatá voda, majestátní borovice za oknem byly postříbřené měsícem.

Řekla: „Domluvila jsem se s Rosou, že až odejdu, budeš u ní. Ona se o tebe dobře postará.“

Na znamení uznání Kipp třikrát udeřil ocasem do matrace. Třikrát znamenalo *Ano, dobře*. Jedno bouchnutí znamenalo *Ne*, případně *To se mi nezdá*.

Ve skutečnosti ho osud zavede jinam než k Rose.

Není však třeba Dorothy trápit.

„Zkrátka, byl jsi pro mě darem neméně cenným než můj syn Jack nebo drahý, milovaný Arthur.“

Kipp zvedl hlavu od boku své paní a olízl bledou ruku, která mu tak často hladila srst a krmila ho pamlsky.

„Přála bych si, abychom společně našli způsob, jak vyřešit záhadu tvého původu.“

Kipp s dlouhým povzdechem vyjádřil souhlas.

„Ale nakonec je náš původ stejný, zrodili jsme se v srdci, které utvářelo všechno, co je.“

Kipp jí toho toužil tolik říct, dokud zbýval čas. Přestože se jeho inteligence nějakým způsobem povýšila na lidskou úroveň, chyběly mu hlasivky. Dokázal vydávat hodně zvuků, ale slova nikoliv.

Vymyslela důmyslný způsob komunikace, ale stále jen základní, a ona sama neměla sílu se ke Kippovi snížit.

Na tom nezáleželo. Všechno, co jí chtěl říct, už řekl dříve. *Miluji tě. Budeš mi strašně chybět. Nikdy na tebe nezapomenu.*

„Milé dítě,“ pronesla. „Dovol mi podívat se ti do očí.“

Přesunul se, položil si hlavu na její hrud' a setkal se s jejím láskyplným pohledem.

„Tvoje oči a srdce jsou stejně zlaté jako tvé plemeno, drahý Kippe.“

Oči měla modré, jasné a hluboké.

6 |

Lee Shacket zaparkuje svůj Dodge Demon v odlehlém rohu parkoviště motelu Best Western v městečku Delta v Utahu. Sedí v autě a holí si dokonale zastřižený plnovous, který má od svých čtyřadvaceti let. Umyje si ruce dezinfekčním prostředkem a nasadí si kontaktní čočky bez předpisu, aby změnil barvu očí z wolframově šedé na hnědou.

Poté, co baseballovou čepicí zakryje většinu svých světlých vlasů, znovu vyrazí na cestu. Míří po státní silnici 257 na

jih, odbočí na silnici 21 a pak na silnici 130. Po dvou stech kilometrech dorazí do Cedar City, kde se zaregistruje v hotelu Holiday Inn, přičemž použije řidičský průkaz a kreditní kartu na jméno Nathan Palmer.

Ve svém pokoji potřebuje zjistit, než si nabarví vlasy, jestli se situace ve Springville dostala do kabelových zpráv. Stojí před televizí a první, co vidí, je video pořízené na konci pracovního dne, před setměním. Když utíkal, komplex laboratoří ještě nehořel. Požár vypukl několik minut po jeho zběsilém úprku. Divoké plameny šlehají šedesát nebo sedmdesát metrů nad laboratorní komplex, od jednoho konce ke druhému.

Požár musel být založen úmyslně, aby zahladil pravdu o tom, co se na tom místě stalo. Bez jeho vědomí byl asi do konstrukce zabudován nějaký zápalný systém. Důkazy o povaze práce, která se tam prováděla, nebudou nikdy objeveny.

Nepochybuje o tom, že výzkumníky nechali úmyslně upálit zaživa – vlastně spálit, protože z nich nezbylo nic než kosti, pokud vůbec, takže ani koroner nebude mít co zkoumat. Přestože by nejspíš zemřeli tak jako tak, jen o několik dní nebo možná týdnů později, ta naprostá krutost zpopelnění zaměstnanců Leeho šokuje a podlomí mu nohy natolik, že si musí sednout na kraj postele.

Ano, nechal ty lidi napospas osudu, ale Dorian rozhodl o jejich osudu za ně. Existují určité stupně zla a Lee Shackett se utíká k myšlence, že to, co udělal on, bledne ve srovnání s tím, co udělal jeho šéf.

Toto krajní opatření, vlastní představu pojistky pro případ selhání, zcela určitě tajně schválil Dorian Purcell. Považuje se za vizionáře, stejně jako ho za něj považuje téměř každý, kdo o něm píše v tisku, a skutečný vizionář ví, že pokrok vyžaduje oběti. Že nezáleží na krátkodobých lidských a finančních ztrátách, ale na velkém přínosu pro lidstvo, kterého bude dosaženo v dlouhodobém horizontu. Aby ospravedlnil vyvraždění desítek milionů lidí, řekl prý Stalin: „Smrt jednotlivce je

tragédie, smrt miliónů je statistika.“ Ve srovnání s tím může být pro Doriana devadesát dva mrtvých pouhou poznámkou pod čarou vzhledem k významu projektu, který v laboratořích Refine ve Springville skoro dokončili a který bude do roka znovu spuštěn na jiném místě.

V televizních zprávách slavnostně ohlásí, že výzkum prováděný v zařízení se týká hledání převratného léku na rakovinu. Je to směšná lež, ale moderátor tomu bezpochyby věří. Výzkum rakoviny není tak nebezpečný, aby musel být prováděn v oploceném izolovaném komplexu dva kilometry od okraje předměstské zástavby v Provo. Nicméně v době, kdy zpravodajská oddělení pracují s omezenými rozpočty, mají mnozí pracovníci médií tendenci věřit všemu, co jim řekne jakýkoliv důvěryhodný zdroj, a investigativní žurnalistiku si vyhradují pouze pro ty, které považují za nečestné nebo aspoň podezřelé. Příkladnějším na veřejnosti zastává Dorian Purcell správné postoje ve všech otázkách, jež jsou pro tvůrce veřejného mínění důležité, a je téměř všeobecně považován za jednoho z těch *dobrych lidí*.

Předběžně oficiální vysvětlení požáru zní, že zařízení má vlastní záložní zdroj elektrické energie pro případ výpadků dodávek proudu, které by ovlivnily průběh výzkumných projektů. Palivem je zemní plyn a zdá se, že si nikdo nevšiml netěsnosti v jeho zásobníku. Plyn pomalu, ale jistě unikal pod základy a držel se tam, dokud budova v podstatě neseděla na bombě.

„Jo, jasně,“ řekne Lee a vypne televizi.

Později, když se z něho stane zcela nový, hnědovlasý, hnědooký a čistě oholený muž, jde na večeři. Nikdy nebyl snob, co se týče jídla, a během posledních několika let snědl mnoho pokrmů z různých hotelů, jenže tentokrát mu nic nechutná. Hlávkový salát je hořký. Zelenina je poněkud mdlá. Brambory nemají vůbec žádnou chuť. Kuře je schopen sníst, ale není tak okořeněné, jak by mělo být.

Má chuť na něco jiného, ale neví, co by ho mohlo uspokojit. Nic z jídelního lístku ho neláká.

Ve svém pokoji si opět smíchá kořeněný rum s coca-colou a pije, dokud se mu nechce spát.

V půl čtvrté ráno se s křikem, zalitý studeným potem, probouzí z noční můry. Vyděsila ho, ale nepamatuje si z ní jediný detail.

Dezorientace, která je pro sny charakteristická, v něm zůstává. Kolem okraje závěsu v oknech proniká nadpozemské, kobaltově modré světlo, jako by se ve světě za těmito zdmi odehrála jakási tichá katastrofa a vysílala mu do pokoje smrtící záření. Je střízlivý, ale malá místnost mu připadá rozlehlá, postel se zmítá na moři rozhoupaných stínů. Když Lee odhrne příkrývku a posadí se na okraj matrace, podlaha se mu pod bosýma nohama plazí, jako by ji pokrývaly roje hmyzu. Šmátá po lampičce na nočním stolku a najde vypínač. Slabé světlo zalije plovoucí postel, ale žádný hmyz není vidět. Přesto je to místo téměř stále tmavé a neméně strašidelné než za tmy.

Zvedá se z postele, chvíli tam nerozhodně stojí a je si jistý, že ten sen v sobě skrýval naléhavou předtuchu bližícího se zla. Nebyl pouhou fantazií, ale pravdou, na jejímž základě musí jednat, aby se zachránil. Přesto si na něj nevzpomíná.

Usadí se na židli, oběma rukama se chytí čalouněných područek a pohupuje se sem a tam, přestože židle není houpací. Zdá se, že nedokáže být v klidu. Potřebuje se hýbat, jako by si chtěl dokázat, že žije.

V té noční můře... Teď si něco vybavuje. Byl uvězněný, paralyzovaný, pevně zamotaný jako v kukle, přes oči měl bílou průsvitnou látku. Beztvaré stíny se zvětšovaly a vzdalovaly, zvuky kolem něho se zesilovaly a slábly.

Zachvěje se a přemýšlí, zda spektrum genetického materiálu, kterým byly jeho buňky kontaminovány, nezahrnuje i genetický materiál nějakého červa, který umírá, aby se znovu zrodil z kukly.

Ve snu se cítil bezmocný a osamělý. Stále se houpe na protestující židli. Má peníze na okamžitý útěk, má elegantní rezidenci v Kostarice a má sto milionů dolarů tam, kde je žádné úřady nenajdou. Nemá však smysluplný cíl. Hluboká osamělost ho činí zranitelným.

Cítí se stejně bezmocný, jako když v dětství trpěl pod železnou rukou násilnického otce alkoholika a pod vlivem psychicky narušené matky.

Nemůže být bezmocný. To nemůže snést. *To nemůže připustit.*

Kromě vědců ve Springville se mu zodpovídalo dva tisíce dvě stě zaměstnanců Refine. Nyní nemá pravomoc nad nikým. Měl moc, postavení, respekt a dvacet značkových obleků, ke kterým nosil barevné tenisky. To všechno je pryč. Je sám.

Teprve teď si uvědomuje, že nejhorší ze všech neštěstí, které může postihnout lidské srdce, je samota.

Leemu Shacketovi se nikdy ve vztazích nedařilo. Měl přítelkyně. Krásné. Není žádný troll. Ženám se líbí, jak vypadá. Obdivují jeho ambice. Má smysl pro humor. Umí tančit. Má styl. Je dobrý v posteli. Naslouchá. Ale nikdy nedokázal milostný vztah *udržet*. Spíše dříve než později mu každá žena začala připadat tak či onak nedostatečná, neautentická. Každý vztah se mu zdál povrchní, postrádající skutečné city nebo aspoň lžičku esence romantiky. Nakonec vždycky převážil pocit, že se topí, dusí a potřebuje utéct.

Zůstává nehybně sedět v křesle. Jeho nehybnost ho zneklidňuje, jako by na tom, jestli zůstane v pohybu, záviselo i to, že zůstane naživu. Vyskočí na nohy a přechází po místnosti, stále úzkostlivěji.

Děje se s ním něco zvláštního.

Ve světle lampičky vypadá jeho neklidný odraz v zrcadle přízračně, jako duch nějakého bývalého hosta, který zde zemřel a teď ho nechťejí ani nahoře, ani dole, a tak nemá kam jít.

Jak tak krouží po místnosti, snaží se vybavit si, kdy a kde se jeho život zvrtil. Ne pokud jde o události v laboratořích, ale předtím. Kdy byl naposledy opravdu šťastný? Zdá se, že je důležité, aby si vzpomněl. Kdy měl před sebou nejslibnější budoucnost?

Přestože Lee dosáhl s Dorianem Purcellem velkých úspěchů, každé povýšení s sebou neslo tak výrazný nárůst stresu, že navzdory vydělanému jmění nemůže upřímně říct, že by se během těchto let cítil šťastnější než předtím.

Ani před nástupem k Purcellovi neměl Lee vždy dobrou náladu, ale jeho *vyhlídky* na štěstí se tehdy zdály větší. Tehdy měl naději. Možnosti, které se mu otevíraly, se zdály být nekonečné, zatímco teď jich má málo, možná dokonce jen jednu.

A je sám. Není tu nikdo, kdo by ho poslouchal. Kdo by ho pochopil. Nikdo, koho by to zajímalo. Kdo by mu musel odpovídat.

Zlomovým bodem, hybnou silou, která změnila Leeho život, je Jason Bookman, spolužák z vysoké školy a skutečný přítel. Zpočátku Jasonova kariéra prudce stoupala, zatímco Lee musel hodně dřít. Pak ho Jason přivedl do okruhu lidí kolem Dorigana Purcella.

Lee stále korzuje po pokoji a v jednom okamžiku ho zneklidní vlastní odraz v zrcadle na dveřích skříně. Jeho tvář. S jeho tváří se děje něco divného, něco s ním není v pořádku.

Spěchá do koupelny, kde je lepší světlo. Oči má hnědé, vlasy hnědé, vousy pryč. Možná ho ostatní nepoznají, ale on sám sebe zná. Jeho hnědý, zlostný pohled je nevýrazný ve srovnání s tím pronikavým, wolframově šedým, kterým zkrotil tolik mladších manažerů. Jinak vypadá v pořádku.

Ale *necítí* se v pořádku. Tvář má strnulou jako masku. Snaží se hýbat s obličejovými svaly – zívá, šklebí se, mračí se. Konečky prstů si masíruje bradu, tváře a čelo, štípe se do nosu, tahá za rty a hledá... něco, co je špatně. Nakonec usoudí, že ztuhlost je jen důsledkem úzkosti. I tělo má napjaté obavami.

Jason Bookman změnil Leeho život, což nakonec vedlo k současným katastrofálním okolnostem. To nejhorší, co Jason udělal, však nebylo to, že ho přitáhl na Purcellovu oběžnou dráhu. Nejhorší bylo, že se Jason oženil s Megan.

Lee zírá do zrcadla v koupelně a najednou mu to všechno dochází. Jason se choval natolik prozíravě, natolik si uvědomoval dlouhodobá rizika práce pro mocichtivého narcise, jakým je Dorian Purcell, že Leeho přivedl do firmy, aby sloužil jako obětní beránek místo něho. Proč to Leeho doposud nenapadlo? Je nespravedlivý, paranoidní? Ne, ne. To, co kdysi vypadalo jako akt přátelství, se náhle, se zpožděním, odkrývá jako machiavelistický manévr. Nestačilo, že mu Jason ukradl Megan, on také zosnoval plán, jak na Leeho hodit vinu, kdyby se v Refine něco nepovedlo.

Lee vzpomíná na hřejivé teplo Meganina polibku. Megan Grassleyová. Nyní Megan Bookmanová. Před téměř čtrnácti lety spolu chodili dva nebo tři měsíce. Nikdy od ní nedostal víc než polibek. Odmítala nezávazný sex, na což nebyl zvyklý. Rozhodl se, že jí dá lekci, a začal chodit se sexy kočkou jménem Clarissa. Až Megan pochopí, že uspokojování potřeb muže je nejlepší způsob, jak získat jeho oddanost, vrátí se k ní. Po měsíci však Megan sbalil Jason a nakonec se vzali. Lee tehdy Jasona z ničeho neobvinil, zachoval se velkoryse. Popřál jim hodně štěstí a sám sebe se snažil přesvědčit, že jeho přítel bude litovat dne, kdy se dal dohromady s takovou frigidní mrchou.

Megan však očividně neměla problém Jasonovi podlehnout. Společně jim to fungovalo a Megan vypadala rok od roku víc sexy, mnohem víc než Clarissa. Dobře. Žádný problém. Lee ji nechtěl, nebyla na něho dost rychlá. Byla Honda a on potřeboval holku od Ferrari. Měl lepší možnosti než ji. Svět je plný hezkých žen, zvláště když vyděláváte sedmimístnou částku ročně a hromadíte opce na akcie.

Ale teď je bez práce a sám. Brzy se stane psancem na útěku.

Kdyby měl s Megan větší trpělivost, možná by ji nakonec přemluvil. Mohli se vzít a všechno by pak jistě probíhalo úplně jinak než ona současná pohroma.

Najednou ví, kdy se cítil nejšťastnější a jeho budoucnost se zdála nejrůžovější. Když randil s Megan.

Při pohledu do zrcadla si uvědomuje, že s jeho tváří není nic v nepořádku. Problém, pokud je to vůbec nějaký problém, se skrývá za jeho tváří. Něco se děje s jeho myslí. V mozku mu řádí horečka. Kdyby si koupil teploměr, ukázalo by se, že má teplotu normální. Nepochybuje o tom, že by byla přesně 37 stupňů. V jeho mozku však řádí horečka vzrušení, všechno tam kvasí a kypí. Je rozjařený, elektrizovaný, vyburcovaný. To nemusí být nutně špatná věc.

Ví, co musí udělat. Nemůže se vrátit v čase o čtrnáct let zpátky a vzít si Megan, ale může za ní jet do Kalifornie, kde teď žije. Je vdova. Už tři roky. Teď to s ní bude jednodušší, než když byli mladší, je připravená na nový život, na ten *správný* život, který by spolu měli, kdyby se neobjevil Jason Bookman. Lee ji vezme s sebou do Kostariky. I chlapce, pokud se opravdu chce trápit s mentálně postiženým němým. Krásná Megan a parná Kostarika. Ta vyhlídka Leeho povzbuzuje, rozpaluje ho. Může být znovu šťastný, znovu má před sebou velký příslib skvělé budoucnosti.

Ze zrcadla v koupelně k němu promlouvá odraz, i když už nemá jeho podobu, je to jakoby obraz Jasona Bookmana, toho machiavelistického zrádce. „Jsi nakažený. Rojí se v tobě. Něco se děje s tvou myslí.“

„Lháři,“ odpovídá mu Lee. „Ty jen nechceš, abych se jí dostal do kalhotek.“

Popadne püllitrovku kořeněného rumu a praští s ní proti zdi.

Roztříštěná láhev rozbije zrcadlo, setne hlavu Jasona Bookmana a rozseká jeho obraz, z rámu se sypou skleněné nože, dýky, stiletý a turecké šavle, řezavě se snášejí na

umyvadlo a umělý mramor, který je obklopuje, a cinkají jako stříbrné zvony nějakého démonického pohádkového kostela. Vůně kořeněného rumu – pomerančové kůry, skořice, kokosu, vanilkového lusku – se rozlévá po Leem Shacketovi a rozstříkuje se na stěně před ním.

Vzrušený, vybuzený na nejvyšší míru, se dvě hodiny před svítáním vrací do ložnice a rychle se obléká na dlouhou cestu.

7 |

V průběhu následujících několika hodin Dorothy usínala a znovu se probouzela, ruku stále na Kippovi, buď nehybnou, nebo hladící.

On zůstal vzhůru.

On zůstal vzhůru vzhledem k jejímu stavu, žádal jen o další minutu její společnosti, další a další.

Pak zemřela.

Kipp ucítil, jak jeho paní opouští nejprve své tělo a pak místnost. Plakal jediným způsobem, jakým jeho druh plakat uměl, neprolil ani slzu, ale slabě, žalostně kňučel.

Rosa se rozplakala, protože Dorothy milovala, a řekla: „Ach, Kippe, přestaň prosím. Prosím! Zniš tak smutně, že mi to láme srdce hned nadvakrát.“

Ale on ještě dlouho nedokázal přestat, protože Dorothy odešla tam, kam za ní nemohl jít.

Nezůstal teď jenom sám. Zmenšil se na polovinu toho, kým býval.

Woody nikdy nepotřeboval spát déle než pět hodin. Možná spal víc, když byl tlusté miminko, ale ačkoliv měl výjimečnou paměť, nedokázal si ze svého dětství vybavit nic jiného než závěsnou hračku, která visela nad jeho postýlkou. Barevní ptáčky z netříštivého skla – korálově růžoví, žlutí, safírově modří – kroužili dokola a vrhali na stěny veselé duhové obrazy. Možná právě kvůli téhle hračce se mu i po letech občas zdálo, že umí létat.

Lékařské autority se jednomyslně shodovaly, že každý člověk potřebuje osm hodin spánku každou noc. Méně spánku údajně vede k potížím se soustředěním a k poruchám myšlení. Většinu lidí, kteří skončili jako tuláci, defraudanti nebo seriovní vrazi, možná formoval nedostatek spánku. Takto aspoň zněla teorie. Ve Woodyho případě, pokud ležel v posteli příliš dlouho, tak *právě z toho* měl v hlavě zmatek a přetrvávající poruchu pozornosti. Ve 3:50 ráno se mu s téměř slyšitelným cvaknutím zvedla víčka a on se probral, aniž by měl jakoukoliv šanci znovu usnout.

To ho přivádělo do rozpaků. Od ostatních lidí se lišil v půl bambilionu věcí. Kdyby vydržel osm hodin v peřinách, nebrali by ho jako takového mimozemšťana.

Tuto středu ráno udělal Woody to, co vždycky po probuzení. Měl své rutiny. Rutiny byly jeho záchranou. Svět vnímal jako obrovský a složitý, navíc součást větší a ještě složitější sluneční soustavy, obrovské galaxie, nekonečného vesmíru – *bilionů hvězd!* –, a nechtěl o tom příliš přemýšlet. Existoval nespočet rozhodnutí, která jste museli udělat, nespočet věcí, které se vám mohly stát. Tyhle možnosti by vás mohly ochromit až k nerozhodnosti a všechny ty hrozby znehybnit strachem. Rutiny činily nekonečno konečným a zvládnutelným. Dal si tedy svou obvyklou čtyřminutovou sprchu, oblékl se a sešel tiše dolů.

Měl dovoleno připravit si k snídani cereálie a toasty, ale na jídlo bylo ještě příliš brzy.

Stejně rád snídal s matkou, když vstala. Při jídle nikdy nepromluvil ani slovo, ale rád ji poslouchal. Někdy toho taky moc nenamluvila, což bylo taky v pořádku, pokud nemlčela ze smutku.

Vždycky poznal, že je smutná. Její smutek jím procházel jako vítr v plískanici a zchladil i jeho pocity ve smutek, což se jinak nikdy nestávalo.

Ze zásuvky v kuchyni vytáhl taktickou kapesní svítilnu značky Bell and Howell a svou věrnou výstražnou houkačku Attwood. To druhé byla malá plechovka s aerosolem a červeným plastovým klaksonem nahoře, která dokázala vydat uši drásající zakvilení a spolehlivě odradit potenciálně nebezpečná zvířata, ačkoliv ta viděl jen zřídka a klakson použil pouze dvakrát.

Takto vybaven přistoupil ke klávesnici bezpečnostního alarmu vedle zadních dveří. Zadal čtyři čísla a nahraný hlas řekl: „Systém je odjištěn.“ Hlášení bylo ztlumené téměř na minimum, aby jeho matku nevzbudilo nic jiného než případný samotný alarm.

Zadní veranda nabízela pár týkových křesel s modrými polštáři, mezi nimi malý stolek, lavicovou houpačku zavěšenou na řetězech z nerezové oceli a tmu všude kolem.

Woody se noci nebál.

Noc může být kouzelná. V temných ranních hodinách, kdy jeho matka ještě spala, se mu stávaly úžasné věci. Jednou viděl, jak se po trávníku kolébá tlustá vačice, za ní její mláďata, a když ho spatřila, všechna jejich malá očka zazářila zvědavostí jako lucerničky. Viděl lišky a nespočet králíků a srnčích rodinek. Pouze mývaly musel dlouhým zatroubením zaplašit, protože se k němu se syčením blížili a cenili zuby.

Jeho věrná poslušnost mu vynesla právo sedět v noci na verandě, pokud si dával pozor, aby nechal dveře odemčené

a usnadnil si tak rychlý ústup. Nikam dál se však vydat neměl. Na dvůr navazoval rozlehlý pozemek, skoro tři akry, a na vzdálenějším konci byl les.

V lese žila zvířata nebezpečnější než podlí mývalové. Matka příroda se vlastně nechovala příliš mateřsky. Máma říkala, že příroda je spíš jako bipolární teta, která se k vám většinu času chová vlídně, ale čas od času dokáže být opravdová čarodějnice, přivolává vražedné bouře a zákeřná zvířata, například velké zubaté pumy, které si, pokud mají možnost, vždycky vyberou křehoučké děti.

Sedl si na schody verandy. Matka očekávala, že se posadí na některou z židlí nebo na houpačku, případně bude stát u zábradlí. Ale díky schodům se nacházel blíž dění, pokud k nějakému dění mělo dojít, a přitom stále žil podle pravidel, z nichž hlavní bylo, že nesmí chodit na dvůr. Svítlna ležela vedle něho, vypnutá, klakson držel v pravé ruce.

Na západě plul měsíc, ale ještě ne nad horami, zářil jako nějaká exotická medúza v moři vesmíru. A na obloze se třpytilo víc hvězd, než by Woody dokázal spočítat za celý život. Po otcově smrti – *vraždě!* – se přestěhovali z rušného města v Silicon Valley, o kterém jeho matka říkala, že je to spíš koncept než skutečné místo, a přišli sem, na okraj obce Pinehaven v okrese Pinehaven, kde hvězdy nezakrýval žádný světlý smog.

Woody neseděl na schodech ani deset minut, když se ze tmy zhmotnili tři jeleni. Samec s nádherným parožím, laň a zhruba pětiměsíční kolouch, který měl ještě strakatou srst. Skvrny ztratí v zimě, až doroste do dospělosti.

Jeleni se obvykle neobjevují v tomto složení, spíše a častěji se pohybují v malých stádech nebo úplně sami, ale předchozí rok je podobná rodinka navštěvovala téměř každou noc po dobu tří měsíců, přitahována sladkou trávou na dvorku. Woody se s nimi seznámil, rozčtvrtil jim jablka, ovoce položil na schody verandy a uchýlil se do křesla. Postupně si začali

být natolik jistí, že jedli jablka ze spodního schodu, zatímco on seděl na horním, a nakonec mu jemnými rty brali kousky ovoce z rukou.

Tihle tři návštěvníci ale nebyli ti z minulého roku. Woody si pamatoval znaky dospělých a byl si jistý, že tohle je jiná rodina. Jeleni o něm věděli a dávali si pozor, při pastvě se drželi v dostatečném odstupu, sotva se dali zahlédnout v měsíčním svitu.

Občas ho napadlo, co se stalo s těmi jeho starými známými, jestli jednoho nebo více z nich nezabili lovci, jestli třeba laň nebo koloucha nedostala puma. Udržet rodinu pohromadě a v bezpečí se v přírodě dalo opravdu, opravdu těžko.

Neodvažoval se jít do kuchyně, nakrájet pár jablek a pokusit se nalákat nové návštěvníky ke schodům. Vyplašil je už jenom tím, že by vstal. Ale jestli se ještě párkrát vrátí a zvyknou si na jeho přítomnost, mohl by se pokusit navázat s nimi přátelství.

Prozatím mu stačilo, že je může pozorovat. Okouzlovali ho. Svou krásou a půvabem, i když ani jejich krása, ani půvab nepatřily k tomu, co ho dojímalo nejvíc. Fascinovalo ho, uchvacovalo a *okouzlovalo* ho, že jsou tři, stále spolu, v bezpečí a pasou se pod hvězdami, nebojí se v tomto světě plném strachu a vypadají, že spolu budou navždy.

Noc zůstávala tak tichá, až si Woody představoval, že slyší ty hvězdy, jež hoří světelné roky daleko, i když samozřejmě slyšel spíš svůj krevní oběh v ušních kapilárách.

„Ahoj,“ zašeptal.

Přestože chlapcův hlas zazněl tiše, jelen zvedl parohatou hlavu a zadíval se na něho.

Dlouhou chvíli si jeden druhého prohlíželi a pak Woody tiše dodal: „Mám tě rád.“ Řekl to, protože jelen nemohl zkazit tento okamžik nevhodnými slovy a protože propast mezi jejich druhy zajišťovala, že ani jeden z nich neuvede do rozpaků ani sebe, ani toho druhého.

Megan Bookmanovou probudilo hlášení bezpečnostního systému, když Woody zadával deaktivací kód. Ve většině domu neznělo natolik hlasitě, aby se musel bát, že ji vzbudí, ale tady, v hlavním pokoji, bylo nastavené tak, aby vždycky slyšela, kdy odešel na zadní verandu.

Vstala z postele a zlehka prošla šerem k jednotce Crestron zabudované ve zdi. Když se jí dotkla, obrazovka se rozzářila a ona z nabídky vybrala slovo *KAMERY*. Kolem vnějšího obvodu domu bylo nainstalováno čtrnáct modulů, každý se dvěma kamerami, z nichž jedna mohla nahrávat při denním nebo umělém světle a druhá pořizovala infračervené záběry, pokud – jako teď – byla noc a venkovní lampy byly zhasnuté.

System převedl červené obrazy na vlnové délky nejbližší 555 nanometrům, tedy na zelenou část spektra, na kterou je lidské oko nejcitlivější. Přesto video nabízelo jen málo detailů. Woody, jenž seděl na nejvyšším schodě a hleděl na dvorek a les za ním, vypadal jako bledě zelená postava mezi dalšími odstíny zelené, lesní duch, jehož zvědavost ho přitáhla k tomuto lidskému obydlí.

Měl u sebe výstražnou houkačku Attwood a kapesní svítilnu. Na tyhle věci nikdy nezapomínal.

Při prvním náznaku ohrožení by klakson použil a vběhl do domu. Megan neměla obavy, že by Woody hrozbu nerozpoznal. Báł se cizích lidí a všeho, co nezapadalo do jeho rutiny.

Pinehaven nebyl semeništěm zločinu. Dokonce ani celostátní drogová epidemie zatím tento poklidný zapadákov vážněji nezasáhla. Jejich dům se nacházel hned za hranicemi města, v němž se narodila a vyrostla, a cítila se tu bezpečně.

Nechat Woodyho samotného na zadní verandě nepovažovala za ideální, ale koneckonců bylo mu už jedenáct let a vážil

si nezávislosti, kterou mu jeho stav umožňoval. Nemohla mu být nepřetržitě po boku a ani jednomu z nich by nepomohlo, kdyby ho u sebe držela poutem strachu, které by ho brzdilo stejně jako vodítko.

Vrátila se do postele. Nejspíš bude potřebovat půl hodiny, aby znovu usnula.

Na pelesti měla připevněný malý trezor na zbraň. Každý večer, když šla spát, jej otevřela, aby měla zbraň po ruce. Každé ráno, když vstávala, jej opět zamkla. Měla devítimilimetrovou pistoli Heckler & Koch USP se zásobníkem na deset nábojů.

Koupila si ji týden po Jasonově smrti. Absolvovala střelecký kurz u bývalého policisty, který vedl školu sebeobrany, a následující tři roky pokračovala v pravidelném tréninku.

Ležela ve tmě a přemýšlela, jestli se opravdu cítí tak bezpečně, jak všem tvrdí.

10 |

Co se týká Leeho Shacketa, jihozápadní Utah nestojí za nic. Od Cedar City směrem ke státní hranici pouze sto kilometrů strohé měsíční krajiny kolem státní silnice 56, tak daleko od jakékoliv kavárny Starbucks nebo dobré sushi restaurace, jako kdyby byl vážně na Měsíci. Přesto stále věří tomu, že musí jet po silnicích třetí třídy, které jsou méně hlídané než mezistátní silnice.

Ve srovnání s jihovýchodní Nevadou, kde se nachází teď, byl však Utah bujarým rájem. Z nekonečných dvouproutých vedlejších silnic se okresy Lincoln a Nye jeví jako pekelná pustina, nad níž právě vychází ostré slunce jako předzvěst blížícího se termojaderného holokaustu. Od ospalého odpočívadla

s názvem Caliente až po nudné městečko Rachel se řítí sto čtyřiceti kilometry nevadské nicoty. Další město čeká až po dalších devadesáti kilometrech pusté země, dalším sebevražedném úseku asfaltky, na niž se vyhřívají zrudnutí a zoufalí chřestýši a čekají na kola osudu, která je vysvobodí z nezajímavosti pouštního života.

Na kilometry daleko se po obou stranách silnice krčí osady se jmény jako Hiko a Ash Springs, kam vedou jen okresky, a další jako Tempiute a Adaven, do nichž se dá dostat jen po nezpevněných cestách. V 6:50 ráno zastaví, aby natankoval u čerpací stanice stojící osamoceně na křižovatce pár mil od Warm Springs. Benzín na obou stojanech je předražena značka, o které nikdy neslyšel, a budova, v níž se nachází malý obchod se smíšeným zbožím a nejspíš i majitelův byt, má popraskanou, světle žlutou omítku a modrou střechu z keramických tašek.

Shacket, který nechal svůj starý život v troskách za sebou a nový život s Megan v Kalifornii má ještě daleko před sebou, má od odjezdu z Cedar City mizernou náladu. Kilometr za kilometrem z něho vyprahlá Mohavská poušť vymývá i tu trochu lidskosti a laskavosti, kterou z něho ještě nevysály nekonečné křivdy, jimiž trpěl.

Stojany benzínové pumpy nejsou tak staré jako fosilní paliva, která nabízejí, ale zase ne tak moderní, aby se u nich dalo platit kreditní kartou. Vchází tedy do obchodu a podává svou kartu Visa, vystavenou na jméno Nathan Palmer, pokladnímu, aby mu stojan aktivoval.

Muž bude zřejmě majitel a Shacket jím na první pohled pohrdá. Je totiž starý a tlustý. Má na sobě khaki kalhoty s kšandami, bílé tričko a slamák s úzkou krepkou, což celé působí jako kostým, jako by si hrál na vidláka z pouště.

Když se Shacket po natankování plné nádrže vrátí do obchodu, aby podepsal účet a vyzvedl si kartu, stařík řekne: „Krásný ráno, že?“

„Horko jako v peci,“ odtuší Shacket.

„No jo, vy nejste místní. Pro nás je to svěží ráno.“

„Jak víte, že nejsem odsud?“

„Viděl jsem vaši značku, když jste přijel. Není z Nevady. Vypadá spíš na Montanu.“

Shacket podepisuje doklad a nic neříká. Soustředí se na podpis, protože na okamžik zapomněl jméno uvedené na kreditní kartě. Málem se podepíše jako Lee Shacket. Něco s jeho hlavou není v pořádku.

„Jenom dvacet osm stupňů,“ řekne pokladní. „To je v týhle prdeli a v tuhle roční dobu super.“

Shacket si začne hrát na Nathana Palmera. Podívá se do zanícených očí starého muže. „O čem to mluvíte? Vy jste homosexuál?“

„Promiňte?“

„Promiňte co?“

Pokladní se zamračí a přesune mu přes pult kartu. „No jo, tak hezký den a šťastnou cestu.“

Shacket nechápe hněv a opovržení, které k tomu cizinci cítí. Trochu ho to děsí. A přitom je to neodolatelné.

„Promiňte co?“ ptá se znovu. Tenhle podivín ho štví tím svým falešným sousedským stylem. „To jste si prdnu? Nebo co vám mám prominout?“

Pokladní přeruší oční kontakt. „Nechtěl jsem vás urazit.“

„Urazil jste mě?“

„Pane, opravdu si myslím, že ne.“

V Shacketově hlavě se ozve bzuchení, jako by se mu v mozku usídlil roj vos. „Vy tomu věříte, co?“

Pokladní vyhlédne z okna směrem k pumpám, možná doufá, že přijede další zákazník. Venku se nic nehýbe, jen temný mrak, který zastínil kousek dálnice.

Napětí starého muže, jeho nevyjádřený strach Shacketa vzrušuje. „Věříte vůbec něčemu?“ zeptá se ho, když si bere z vitríny na pultu sladkou tyčinku.

Shacket sám kdysi něčemu věřil, měl smysl pro jisté mantinely. Je si tím jistý. Jen si nemůže vzpomenout, jaké to byly mantinely.

„Jak to myslíte?“ zeptá se stařec.

„No, třeba jestli věříte v Boha?“

„Ano, pane. Věřím.“

„Věříte?“

„Ano, pane.“

„Kde je Bůh?“ zeptá se Shacket a sundá z tyčinky obal a hodí jej na zem.

Starý muž se mu znovu podívá do očí. „Kde je Bůh?“

„Jen mě zajímá, kde si myslíte, že je.“

„Bůh je všude.“

„Je tamhle u lednice s pivem a limonádou?“

Pokladní neodpovídá.

Shacket kousne do tyčinky, dvakrát ji rozžvýká a pak vyplivne lepkavou hroudu na pult. „Ta věc chutná jako hovno. Je deset let po datu spotřeby. Co si tvůj Bůh myslí o tom, že prodáváš sračky? Copak si toho nevšiml? Kde je? Je snad Bůh tam vzadu? Schovaný mezi chipsy?“

Pokladní se podívá na čtečku kreditních karet. „Když projedu vaši kartu, je to hned zaznamenaný, odesílá se to po telefonu, tak to funguje. Číslo karty a jméno a zaplacená částka.“

Naznačuje tím Shacketovi, že kdyby tu došlo k nějakému násilí, existuje důkaz, že Nathan Palmer se tu v inkriminované době zastavil pro benzín.

Ale Shacket samozřejmě není Nathan Palmer.

Rozzlobené bzučení v jeho hlavě se stupňuje. Musí něco udělat, aby to bzučení zastavil. Ví, co musí udělat.

Znovu si kousne do tyčinky, jednou ji přežvýkne a vyplivne na pult. „Je Bůh tamhle u těch časopisů? Máš tam nějaké časopisy pro dospělé, že jo? Nějaké nahotinky?“

Thlustému staříkovi se začne chvět koutek úst, což Shackete ta ještě víc vzruší.

Přesto mu to chvění připomene jeho dědečka, hodného muže, který měl třesavku. Přemůže ho cosi, co by se mohlo nazvat lítostí nad pokladním. Rychle ho to však přejde.

„Konverzace ti nějak moc nejde, co? Proneseš, že je krásné ráno, a pak už nevíš, o čem mluvit.“

Shacket hodí zbytek tyčinky na starého muže a ta se mu přilepí na bílé tričko.

Shacket sice není Nathan Palmer, ale ještě nějakou dobu potřebuje používat Palmerův řidičák a kreditní kartu. Když platil hotově, mohl by udělat to, co je potřeba, aby mu v hlavě přestalo bzučet.

„Ty jsi ale šťastný hajzl, vid’?“

Starý muž neodpovídá.

„Říkám, že jsi šťastný hajzl, že jo?“

„Ne že bych si toho všimnul.“

„Ne že by sis toho všiml? Tak to jsi stejně hloupý jako šťastný. Jsi šťastný hajzl. Dneska máš šťastný den, dědo. Odejdu odsud a nechám tě dýchat. Jestli kvůli tomu zavoláš šerifa, víš, co se stane?“

„Nikomou volat nebudu.“

„Jestli mě zastaví polda, tak ať mě rychle zabije. Protože jestli ne, tak zabiju já jeho, pak se vrátím sem a strčím ti pistoli do tvý tlustý prdele.“

„Nikomou volat nebudu,“ zopakuje stařík.

Shacket vyjde ven ke svému vozu. Pod sedadlem řidiče leží stočený opasek s pouzdrem a v tom pouzdře je zastrčená osmatřícítka Heckler & Koch Compact. Potřebuje veškerou svou vůli, aby ji nevzal, nevrátil se do obchodu a nevyprázdnil do toho starého muže celý zásobník.

Znovu na silnici, kolem zapadákova jménem Warm Springs směrem k Tonopahu. Na dálnici zrychlí Shacket na téměř dvě stě kilometrů za hodinu, pak více než dvě stě, dodge řve a hltá černou vozovku, Shacket je rozrušený, vzrušený,

elektrizovaný, potřebuje rychlost, aby se zbavil svého rozrušení, aby se uklidnil.

Od Springville v Utahu se mu něco děje s myslí. Po celý jeho život vždycky existoval nějaký Dorian Purcell, i když se ne vždy jmenoval Purcell, kterému se musel zodpovídat, od něhož si musel nechat házet hovna na hlavu. No, tak teď už ne. Lee Shacket je konečně volný. Má svůj život pod kontrolou. Nikdo už mu nešéfuje. Něco se děje s jeho myslí a on to *miluje*.

Zhruba šedesát kilometrů od Warm Springs, asi šestnáct kilometrů od Tonopahu, mu v hlavě přestane hučet a on dokáže zpomalit.

Státní hranice je asi sto padesát kilometrů daleko. Brzy bude v Kalifornii. Na cestě za krásnou Megan.

Má hlad. Předchozího večera téměř nevečeřel a snídani pak úplně vynechal. Sladká tyčinka opravdu chutnala jako hovno. Má obrovský hlad. Nesmírný. Zastaví se na jídlo, ale až v Kalifornii. Neví, co by si dal, protože nic z toho, co ho napadne, mu nedělá chutě. Přejde na to, až tam dorazí.

Dálnice stoupá k White Mountains a národnímu parku Inyo, pustiny mizí za autem, minulost mizí s nimi, minulost a všechny zábrany.

11 |

Když přijel zaměstnanec pohřebního ústavu vyzvednout tělo, opustil Kipp konečně postel a nechal Dorothy o samotě.

Ostatní neměli čas si ho všimnout, a tak seběhl dolů a svými zvláštními dvířky vyšel na zadní dvorek.

Nastalo zářijové ráno. Jasně a teplé jako všechna ostatní rána, kdy se nic hrozného nestalo.